

Séta a szigeten

Karcol a szél ma a Nyúl-szigeten, már
kéri a nyakra a sál melegét.
Lomha a séta, csak őszi tetem. Kár.
Nyomja a sírba a bús remetét.

Hívja a lelke a hajnali csendet
- ujjja ma így ír dallamokat.
Reggel a gyermeki múltba merenghet,
pergeti szíve a volt-lapokat...

*Boldogan ül be az iskolapadba,
vágja a szót, mint friss levegőt!
Más kölyök álma a napba szaladna,
néki a könyv ad életerőt.*

*Pénze, ha nincsen az új falatokra
írni tanít meg morc fiakat,
közben a szelleme üzve-ragyogva
messzibe épít kőhidakat.*

Összekarolva az úton elébe
téved a napban két fiatal
- drága halott szeme villan eszébe,
s hit teli vágyból vér-viadal.

*Mennyi a tűz, ami gyúri Petőfit!
Issza szavát, mint régi borát!
Homloka féltő, zsenge redőit
jaj, sose látja... Hósi barát...*

Végül a kardja temette, s a penna
néma maradt, szomorú hagyaték.
Sírköve légbe dobott, puha henna,
ostoba szó csak a „mély szakadék”...

*Vége a harcnak, a munka a jussa.
Bízzanak órá száz hivatalt,
ebben a korban a tolla a puska,
sorra tetéz gyönyörű diadalt!*

*Toldiban éled a láng, s a kis apród
szórja a honnak hív aranyát;
sírva-dalolva elúzi a rablót -
bárd-hada fente bős agyarást.*

*Máskor a ballada húzza a könyvhöz
- szebb ruha ébred ősi regén,
ujja szelíden a régi göröngyhöz
vonja a mát holnap peremén.*

Pók puha szála fut alkonyi fényben.
Mozdul a bokron - gyenge szövés.
Lassul a szív az ezer-szavu lényben...
Fáj ma a sóhaj... Csúf köhögés...